

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. София, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 05.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **6486** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Н. Ж. Г., депозирана от адв. Л., срещу писмо изх. № ПРО22-ГР94-20-1/13. 04. 2022 г., издадено от директора на Столичен дом за радостни обреди при Столична община, с което е постановен отказ за регистриране на акта за сключен брак между Н. Г. и Ю-Л. Х. по заявление вх. № ПРО22-ГР94-20/ 30. 03. 2022 г., както и е отказано регистриране на актовете за раждане на Я. Г.-Х. и Я. Г.-Х. по заявление вх. № ПРО22-ГР94-19/ 30. 03. 2022 г.

В жалбата се излагат подробни аргументи за незаконосъобразност на постановените откази, поради което се иска тяхната отмяна. В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Л., която поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорваните актове.

Ответникът – директорът на Столичен дом за радостни обреди при Столична община не се явява и не изпраща процесуален представител.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

С молба, с вх. № ПРО22-ГР94-20/ 30. 03. 2022 г., постъпила в Столичния дом за радостни обреди, Н. Ж. Г. е поискал да бъде отразена промяна в гражданското му

състояние в частта за сключен граждански брак, за което е представен акт за граждански брак с рег. № [ЕГН], сключен на 4. 07. 2017 г. в Нова З. между Н. Ж. Г., който е български гражданин, и Ю-Л. Х. - гражданин на Т..

С молба с вх. № ПРО22-ГР94-19/ 30. 03. 2022 г. е поискано да бъдат издадени актове за раждане на децата Я. Г.-Х., роден на 8. 10. 2018 г. в Нова З. с баща Н. Г. и баща Ю-Л. Х., както и на Я. Г.-Х., родена на 13. 12. 2019 г. в Нова З., с баща Н. Г. и баща Ю-Л. Х.. Представени са актове за раждане на децата, съставени в Нова З..

С обжалваното писмо изх. № ПРО22-ГР94-20-1/13. 04. 2022 г., директорът на Столичния дом за радостни обреди е приел, че удостоверенията за раждане на Я. Г.-Х. и Я. Г.-Х. са вписани двама бащи и съответно не може да бъде установен по безспорен начин произходът на децата, тъй като не става ясно кой е биологичният им баща. Посочено е също, че в тази връзка при вписване на данните за родител в образеца на акта за раждане се отразяват данни за майка и баща.

Относно гражданския брак, сключен на 04. 07. 2017 г. между Н. Г. и Ю-Л. Х. е прието, че същият не може да бъде регистриран, тъй като действащата към настоящия момент нормативна уредба допуска сключването, както и регистрирането на граждански брак единствено между лица от различен пол. Изложени са съображения, че чуждестранният акт противоречи на българския обществен ред.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от лице с правен интерес и в предвидения в закона срок срещу индивидуални административни актове, които подлежат на съдебен контрол за законосъобразност.

Обжалваното писмо, в което се съдържа общо три индивидуални административни акта, е издадено от материално и териториално компетентен орган, предвид Заповед № СОА21-РД09-1345/ 14. 10. 2021 г. на кмета на Столична община, с която на директора на Столичния дом за радостни обреди са възложени функциите на длъжностно лице по гражданско състояние и на длъжностно лице по гражданска регистрация. Съгласно чл. 35, ал. 1 и ал. 3 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/ кметът на общината е длъжностно лице по гражданско състояние на територията на общината. В неговата компетентност е да извърши вписване на допустимите по ЗГР промени в актовете за гражданско състояние.

Оспорваните откази са издадени в писмена форма и съдържат изискуемите от закона реквизити, изложени са фактически и правни основания за издаването, като не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Обстоятелството, че не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да бъдат обжалвани не представлява съществено нарушение на процесуалните правила. По никакъв начин не е накърнено правото на защита на жалбоподателя, което той е реализирал чрез оспорване на писмото. Изрично в чл. 140, ал. 1 от АПК е предвидено, че когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по този дял се удължава на два месеца, т. е. законодателят е предвидил ред за такива случаи. По никакъв начин не е нарушено и правото на защита поради произнасянето на административния орган с едно писмо по подадените две заявления от Н. Ж. Г..

При преценка на материалната законосъобразност на оспореното писмо съдът взе предвид следното:

По отношение на отказа да бъде извършена промяна в регистрите за гражданско състояние на Н. Г. в частта за сключен граждански брак:

Гражданската регистрация включва съвкупност от данни за едно лице, които го отличават от другите лица в обществото и в семейството му в качеството на носител на субективни права, като име, гражданство, семейно положение, родство, постоянен адрес и други. Условието и редът за гражданската регистрация на физическите лица в Република България се уреждат със Закон за гражданската регистрация. Гражданската регистрация на физическите лица в РБ се основава на данните в актовете за тяхното гражданско състояние и в данните в други актове, посочени в закона. Актовете за гражданско състояние са акт за раждане, акт за сключване на граждански брак и акт за смърт.

Личният регистрационен картон съдържа данни за: име, псевдоним, пол, единен граждански номер, дата и място на раждане, акт за раждане, постоянен адрес, настоящ адрес, семейно положение, акт за сключен брак – номер, дата, място на съставяне, дата и държава на сключване на брака, ако не е сключен в РБ и други данни /чл. 25 от ЗГР/.

В конкретния случай директорът на Столичния дом за радостни обреди е отказал да извърши промяна в регистъра за гражданското състояние на Н. Ж. Г., като отрази сключеният на 4. 07. 2017 г. в Нова З. граждански брак между жалбоподателя и Ю-Л. Х. – гражданин на Т..

Съгласно чл. 46, ал. 1 от Конституцията на Република България бракът е доброволен съюз между мъж и жена. Законен е само гражданският брак. Разпоредбата на чл. 51 от Закона за гражданската регистрация предвижда, че гражданският брак се сключва пред длъжностно лице по гражданско състояние при условията и по реда, предвидени в Семейния кодекс. Съгласно българското законодателство само гражданският брак, сключен във формата и изискванията на Семейния кодекс поражда последиците, които законът свързва с брака /чл. 4, ал. 1 от СК/. Актът за сключен граждански брак е официален писмен документ, в който по установения в ЗГР ред длъжностното лице по гражданско състояние регистрира събитието брак /чл. 16 от Наредбата/.

В конкретния случай е поискано отразяване на граждански брак в регистъра за гражданското състояние на Н. Г., който брак е сключен в Нова З. между две лица от мъжки пол, което е в противоречие с изискванията на Конституцията на Република България и Семейния кодекс. За да се признае в Република България брак, сключен в чужбина, той следва да е породил правни последици на територията на Република България. Бракът между български граждани, сключен в чужбина, може да породи правни последици в България само при положение, че към момента на сключването му са били налице условията за сключване на брак, предвидени в българския закон. Бракът следва да е бил сключен в съответствие с българското законодателство, а не да му противоречи. Ако условията за сключване на брак съгласно българското законодателство не са били налице по отношение на тези български граждани към момента на сключване на брака, то той/ макар и допустим съгласно законите на държавата, в която е бил сключен/, няма да породи правни последици в България - чл. 4, ал. 1 от СК. Брак, който не е породил правни последици в Република България, не

може да бъде признат и регистриран. Липсата на брак съгласно българското законодателство изключва възможността да се актуализира семейното положение на Н. Ж. Г.. Сключеният от жалбоподателя брак в Нова З. с Ю-Л. Х. не поражда последиците, които законът свързва с брака /чл. 4, ал. 1 от СК/. Еднаквият пол на лицата съставлява пречка за сключване на граждански брак, съгласно българското законодателство по аргумент от разпоредбите на чл. 46, ал. 1 от Конституцията на РБ и на чл. 5 от СК, съгласно които бракът е доброволен съюз между мъж и жена. Към момента на сключването му в Нова З. не са били спазени изискванията на българския закон и съответно този брак не е породил правни последици на територията на Република България. Всяка една пречка за сключването на брак е основание да се откаже да се извърши поисканата регистрация. Съгласно разпоредбата на чл. 20, ал. 3 от Наредба от 24. 04. 2012 г. длъжностното лице извършва проверка в регистъра на населението относно липсата на пречки за сключването на брака съгласно Семейния кодекс. При установени пречки за сключването на брака удостоверение не се издава, а се постановява отказ.

Тази уредба на брака не е в колизия с разпоредбите на правото на европейската общност, като съгласно чл. 12 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/ „мъжете и жените, достигнали брачна възраст, имат право да встъпват в брак и да създават семейство в съответствие с националните закони, регулиращи упражняването на това право. Неоснователно е твърдението, че с отказа се накърнява правото на зачитане на личния и семейния живот по чл. 8 от КЗПЧОС. Според практиката на ЕСПЧ решението на националния съд следва да запази справедливия баланс между интересите на жалбоподателя и обществото, като е нужно е да има равновесие между обществения интерес и този на засегнатите лица - Дело Ч. срещу България по жалба № 3465/ 2003 г. Не е налице нарушение на чл. 8 от КЗПЧОС, тъй като по аргумент от чл. 12 на КЗПЧОС отношенията, свързани с условията за сключване на брак, се регламентират изцяло от националните закони. Не е налице и нарушение на разпоредбите от Хартата на основните права на ЕС, тъй като правото на встъпване в брак е гарантирано в съответствие с националните закони, които регулират упражняването на това право. Тоест на държавите-членки е предоставено да регламентират семейното правоотношение. В чл. 9 от Хартата на основните права на Европейския съюз /2010/С 83/02/ е посочено, че: „Правото на встъпване в брак и правото на създаване на семейство са гарантирани в съответствие с националните закони, които уреждат упражняването на тези права“. Поради това според ЕС човешкото достойнство не се накърнява, чрез регламентирането на брака и на правото на създаване на семейство „в съответствие с националните закони, които уреждат упражняването на тези права“ и че националното законодателство уреждащо брака, не може да се разглежда като форма на дискриминация, основана на пол или сексуална ориентация.

Съгласно чл. 6, ал. 3 и чл. 76, ал.1 от Кодекса на международно частно право, българските граждани в чужбина могат да сключат брак пред компетентния орган на чуждата държава, ако това е допустимо по нейното право, като условията за сключване на брака се определят за всяко от лицата от правото на държавата, чиито гражданин лицето е било към момента на сключване на брака. Чл. 75, ал. 3 от КМЧП регламентира условията за признаване в РБ на брак, сключен в чужбина. Следователно и съгласно КМЧП разпоредбите на чл. 46, ал. 1, изр. 1 от КРБ и на чл. 5 от СК са задължителни и еднаквият пол на жалбоподателя Н. Ж. Г. и Ю-Л. Х.

съставлява пречка за сключване на брак съгласно българското законодателство.

С исканата регистрация ще се признае, че няма пречки за сключване на брак, което е в противоречие с българското законодателство. Не е налице нормативна уредба, която да предвижда такова правоотношение, а уреждането ѝ е в компетентността на законодателя.

Безспорно правилата за гражданско състояние, към които спадат правилата за брака, са от компетентността на държавите членки, а правото на Съюза не засяга тази тяхна компетентност - Решения С-148/02, С-267/06, ЕУ; С-353/06. В този смисъл държавите членки разполагат със свободата да предвидят или да не предвидят брак между лица от един и същи пол /решение от 24 ноември 2016 г., Parris, С-443/15/.

При упражняването на тази компетентност държавите членки трябва да спазват правото на Съюза, и по-конкретно разпоредбите на Договора относно признатата на всеки гражданин на Съюза свобода да се движи и да пребивава на територията на държавите членки, но в случая не се засяга тази гарантирана свобода на придвижване и пребиваване. Единствено за целите на предоставянето на производно право на пребиваване държава членка следва да признае брака между лица от един и същи пол, сключен в друга държава членка, в съответствие с нейното право, както е прието и в решението по делото К. срещу Румъния –С-673/16. В случая обаче се касае за правила за гражданско състояние, които са от компетентността на държавите членки, конкретно на България, и правото на Съюза не засяга тази компетентност.

Съдът споделя и мотивите на административния орган, че признаването на този брак противоречи на българския обществен ред, който представлява основополагащи за правопорядъка в държавата повелителни норми и принципи в правораздаването, които имат универсално значение, като не се има предвид противоречие с конкретна правна норма, а противоречие, което би довело до нарушаване и на обществените и на личния интерес на гражданите и до недопустимо засягане на основни ценности в обществото. За да се прецени дали е нарушен общественият ред при сключване на брак между лица от един и същи пол следва да се изхожда от основните начала на правото, въз основа на които е изградена българската правна система. Тези правила следва да се разглеждат както като основни принципи, така и като конкретни правила за поведение. Тези правила са закрепени в Конституцията на Република България, Семейния кодекс, Закона за гражданската регистрация и други. Следва да се подчертае, че в българската народопсихология, макар и в дисонанс със съвременните наднационални разбирания за семеен живот, все още се отрича правото на лица от едни и същи пол да бъдат съпрузи. В тази насока са и различни проучвания, за които има данни в публичното пространство, отразени в медийни публикации /Сова Х.: 70% от българите са против гей браковете | Анализи и Коментари | Новини от България и Света | OFFNews.bg; На българина му трябват още трийсетина години | Новини и анализи от България | DW | 17.12.2018/. Ето защо, предвид нормативната уредба и обществените нагласи в Република България съдът приема, че актуализиране на семейното положение в личния картон на Н. Ж. Г. по заявление № ПРО22-ГР94-20/30. 03. 2022 г. ще противоречи на българския обществен ред.

С оглед на изложеното оспореното писмо в частта, с която е отказано регистриране на гражданския брак, сключен между Н. Ж. Г. и Ю-Л. Х. на 4. 07. 2017 г. в Нова З., е мотивиран и законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и в съответствие с целта на закона. Ето защо в тази част жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По отношение на отказите за издаване на актовете за раждане на децата:

Безсъмнено се установява по делото, че на 8. 10. 2018 г. в Нова З. е родено детето Я. Г.-Х., на което е издаден акт за раждане в Нова З. рег. № [ЕГН], в който като бащи са посочени Ю-Л. Х. и Н. Г..

На 13. 12. 2018 г. в Нова З. е родено детето Я. Г.-Х. с баща Ю-Л. Х. и Н. Г., на което е издаден акт за раждане в Нова З. рег. № [ЕГН], в който като бащи са посочени Ю-Л. Х. и Н. Г..

Децата са осиновени от жалбоподателя и Ю-Л. Х., за което са издадени заповеди за осиновяване от властите в Нова З..

Със заявление вх. № ПРО22-ГР94-19/ 30. 03. 2022 г., подадено до директора на Столичен дом за радостни обреди, Н. Г. е поискал да бъдат съставени български актове за раждане на децата Я. Г.-Х. и Я. Г.-Х., като съм заявлението са представени и легализирани актове за раждане, издадени в Нова З., в които като родители на децата са посочени двама бащи – Н. Ж. Г. и Ю-Л. Х..

С обжалваното писмо изх. № ПРО22-ГР94-20-1/13. 04. 2022 г. директорът на Столичен дом за радостни обреди е отказал регистрирането на актовете за раждане, като е посочил, че не може да бъде установен по безспорен начин произходът на децата, тъй като не става ясно кой е биологичният им баща.

Съгласно действащата нормативна уредба в Семейния кодекс произходът от майката се определя от раждането и че майка на детето е жената, която го е родила, включително при асистирана репродукция /чл. 60 от Семейния кодекс/, а чл. 61 от Семейния кодекс определя и произхода от бащата. И в двата случая законодателят използва единствено число, което ясно показва, че произходът на детето се определя от една майка и/или от един баща. Българският законодател не предвижда хипотеза, в която произходът на едно дете да се определя от две майки или от двама бащи.

В тази насока са и разпоредбите, регламентиращи осиновяването, като съгласно чл. 81 от СК никой не може да бъде осиновен от две лица, освен ако те са съпрузи. Доколкото разпоредбите относно брака постановяват, че брак може да бъде сключен единствено между лица от различен пол, то и следва да се приеме, че е съгласно българското законодателство осиновители не могат да бъдат две лица от мъжки пол.

Тези разпоредби намират отражение и в приложимите разпоредби от Закона за гражданската регистрация. Съгласно чл. 72, ал. 3, т. 1 длъжностното лице по гражданско състояние съставя българския акт за раждане като вписва следните данни: името на титуляра, датата и мястото на раждане, пола и "установения произход". Под „произход“ следва да се разбира произходът, дефиниран в чл. 60 и 61 от Семейния кодекс, като се съобрази и разпоредбата на чл. 101, ал. 1 от СК, съгласно която при пълно осиновяване между осиновения и неговите низходящи, от една страна, и осиновителя и неговите роднини - от друга, възникват права и задължения като между роднини по произход, а правата и задълженията между осиновения и неговите низходящи с роднините им по произход се прекратяват.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-9 от 21 май 2012 г. за

функциониране на единната система за гражданска регистрация при регистриране на раждане, настъпило в чужбина, данните за името на титуляря, датата и мястото на раждане, полът и "установеният произход" се вписват в акта за раждане така, както са вписани в представения препис или в превода на български език на чуждия документ.

В конкретния случай отказът за издаване на актове за раждане на децата е мотивиран с аргумента, че не може да бъде установен по безспорен начин произходът на децата, тъй като не става ясно кой е биологичният им баща. Посочено е още, че в тази връзка при вписване данните за родител в образеца на акта за раждане се отразяват данни за майка и баща.

С Решение от 14. 12. 2021 г. на Съда на ЕС /голям състав/ по дело C-490/20 е постановено следното:

„Член 4, параграф 2 ДЕС, членове 20 ДФЕС и 21 ДФЕС, както и членове 7, 24 и 45 от Хартата на основните права на Европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент /ЕИО/ № 1612/68 и отменяща директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО, трябва да се тълкуват в смисъл, че по отношение на ненавършило пълнолетие дете, гражданин на Съюза, чийто акт за раждане, съставен от компетентните власти на приемащата държава членка, посочва като негови родители две лица от един и същ пол, държавата членка, на която това дете е гражданин, е задължена, от една страна, да му издаде карта за самоличност или паспорт, без да изисква предварително съставяне на акт за раждане от своите национални власти, както и, от друга страна, да признае, също както всяка друга държава членка, издадения от приемащата държава членка документ, който позволява на това дете заедно с всяко от посочените две лица да упражнява правото си свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите членки.

Съгласно чл. 633 от ГПК решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България.

Съгласно чл. 7, ал. 1 и ал. 2 от Конвенцията за правата на детето „детето следва да бъде регистрирано незабавно след раждането му и от рождение има право на име, право да придобие гражданство и доколкото е възможно, право да познава и да бъде отглеждано от своите родители. Държавите-страни по конвенцията осигуряват осъществяването на тези права в съответствие с националното си законодателство и със задълженията си, поети по съответните международни документи в тази област, особено когато в противен случай детето би останало без гражданство“.

Чл. 24, § 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз /Хартата, ХОПЕС/ регламентира, че „при всички действия, които се предприемат от публичните власти или частни институции по отношение на децата, висшият интерес на детето трябва да бъде от първостепенно значение“.

Основни принципи на националното семейно право са особената закрила на децата и зачитане на личността в семейството – чл. 2, т. 4 и т. 6 от Семейния

кодекс. Именно пълноценната закрила на правата на детето е водеща при изследване и постановяване на този съдебен акт. Необходимо е да бъде отдадено най-важно значение на интересите на детето. По силата на чл. 3, § 1 от Конвенцията за правата на детето „висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи“.

Малолетните деца Я. Г.-Х. и Я. Г.-Х. са български граждани по силата на чл. 25 от Конституцията на Република България и чл. 8 от Закона за българското гражданство. Ето защо положението на децата-граждани на държава членка на Европейския съюз, които са родени в друга държава и пребивават законно в нея, попада в приложното поле на член 21, § 1 от ДФЕС. Децата се ползват със статут на граждани на Европейския съюз именно по линия на българското си гражданство, като пречка за свободното им движение се явява отказът на ответника да бъде съставен акт за раждане, в който като негови родители да се впишат Н. Ж. Г. и Ю-Л. Х..

Разпоредбата на член 4, § 3 от Директива 2004/38/ЕО от 29. 04. 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членовете на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки задължава българските власти да издадат документ за самоличност или паспорт на детето, независимо от съставянето на нов акт за раждане на това дете, като Република България не може да се позове на националното си право, за да откаже да издаде документ за самоличност или паспорт на детето. Регистрирането на акт за раждане предпоставя упражняване на правото на детето свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите членки, гарантирано в член 21, § 1 от ДФЕС с всеки от двамата си бащи, които са негови родители. Тук е от съществено значение да се наблегне на обстоятелството, че правата, признати с чл. 21, § 1 от ДФЕС, включват правото да се води нормален семеен живот заедно с членовете на семейството в Република България /вж. в този смисъл е решение от 5 юни 2018 г., Coman и др., C-673/16, EU:C:2018:385/.

Ответният административен орган е задължен да признае връзката на произход на Я. Г.-Х. и Я. Г.-Х. с двамата им родители, така че същите да могат да упражняват безпрепятствено правото свободно да се движат и да пребивават в рамките на Европейския съюз и на територията на страната. Република България трябва да спазва разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС относно признатата на всеки гражданин на Европейския съюз свобода да се движи и да пребивава на територията на държавите членки, като легализира гражданското състояние на децата, установено в държавата по месторождение, Нова 3..

СЕС е постановил, че задължението на Република България, от една страна, да издаде карта за самоличност или паспорт на дете, което е неин гражданин, но е родено в друга държава, чийто акт за раждане, съставен от властите на тази друга държава, посочва като негови родители две лица от един и същ пол, и от друга страна, да признае връзката на произход между това дете и всяко от тези две лица при упражняването от детето на правата му по член 21

от ДФЕС, не нарушава националната идентичност, нито застрашава обществения ред на Република България.

Връзката на малолетните деца Я. Г.-Х. и Я. Г.-Х. с Н. Ж. Г. и Ю-Л. Х., с които те водят семеен живот и които са вписани като техни родители в актовете за раждане, съставени в Нова З., е защитена от чл. 7 от Хартата.

В член 2, § 1 от Конвенцията за правата на детето е въведен принципът на недопускане на дискриминация, независимо от расата, цвета на кожата, пола, езика, религията, политическите или други възгледи, националния, етническият или социалният произход, имущественото състояние, инвалидността, рождението или друг статут на детето или на неговите родители или законни настойници.

При спазване на този принцип трябва да се включат и правата на регистрация на детето, незабавно след раждането му, на име, на гражданство, които да бъдат гарантирани, без каквато и да е дискриминация, включително на основание сексуалната ориентация на неговите родители. Недопустимо е едно малолетно дете да бъде лишено от възможността да упражнява правото си свободно да се движи и да пребивава на територията на ЕС, в т.ч. и в Република България, само и единствено поради това, че неговите родители са лица от един и същ пол.

Действително чл. 9 от Хартата предвижда, че правото на встъпване в брак и правото на създаване на семейство са гарантирани в съответствие с националните закони, които уреждат упражняването на тези права. В това отношение съгласно действащото право на Съюза правилата за гражданското състояние, към които спадат правилата за брака и произхода, са от компетентността на държавите членки, а правото на Съюза не засяга тази тяхна компетентност. В този смисъл държавите членки са свободни да предвидят или не в своето национално право брака между лица от един и същ пол и качеството им на родители. Съгласно чл. 4, § 2 от ДФЕС Съюзът защита националната идентичност на държавите членки, присъща на техните основни политически и конституционни структури. Понятието „обществен ред“ като основание за допускане на изключение от основните свободи трябва да се тълкува стриктно, така че обхватът му не може да бъде определян едностранно от държавите членки без контрол от страна на институциите на Съюза. От това следва, че позоваване на обществения ред може да се прави само в случай на реална и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес /решение от 5 юни 2018 г., Coman и др., C-673/16, EU:C:2018:385, т. 44/.

В конкретния случай обаче по отношение на издаването на актове за раждане на деца, в които са вписани двама бащи и съответно признаването на връзката на произход между децата и всяко от тези две лица при упражняването от всяко от децата на правата му по чл. 21 от ДФЕС и свързаните с него актове на вторичното право, по никакъв начин не нарушава националната идентичност, нито застрашава обществения ред.

В решението на СЕС изрично е отбелязано, че подобно задължение не предполага държавата членка, на която е гражданин засегнатото дете, да предвиди в националното си право лица от един и същ пол да имат качеството родители или да признае за цели, различни от упражняването на

правата, които това дете черпи от правото на Съюза, връзката на произход между посоченото дете и лицата, които са упоменати като негови родители в акта за раждане, съставен от властите на приемащата държава членка. Важно е да се добави, че национална мярка, която може да възпрепятства упражняването на свободата на движение на хората, може да бъде оправдана, само ако е в съответствие с основните права, гарантирани в Хартата, за чието спазване следи Съдът /решение от 5 юни 2018 г., Coman и др., C-673/16, EU:C:2018:385, т. 47/.

Оттук се налага изводът, че Република България не може да откаже да признае произхода на Я. Г.-Х. и Я. Г.-Х. от техните родители Н. Ж. Г. и Ю-Л. Х. с мотива, че не може да бъде установен биологичният произход на бащата.

Трябва да се отдаде приоритет при зачитане на правото на личен и семеен живот, закрепено в чл. 32 от Конституцията на Република България и висшия интерес на малолетните деца. Съгласно чл. 3, § 2 от Конвенцията за правата на детето „Държавите се задължават да осигурят на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законните настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел те предприемат всички необходими законодателни и административни мерки“.

Съобразяване с правото на семеен живот по същество се характеризира с възможността дете и родител да живеят съвместно, при условия като цяло сравними с тези на другите семейства, като не трябва се прави разлика на основата пол на родителите, включително и деца, родени при еднополови бракове.

В този смисъл е и Решение № 3251/ 12. 05. 2022 г., постановено по адм. дело № 3654/ 2020 г. по описа на Административен съд – София град.

Издаване на български актове за раждане на децата Я. Г.-Х. и Я. Г.-Х., в които да бъдат вписани имената на Н. Ж. Г. и на Ю-Л. Х. като техни бащи, с оглед на предоставяне на възможност на децата за тяхното свободно придвижване на територията на ЕС и предвид необходимостта от издаване на български документи за самоличност на децата, не означава по никакъв начин, че се нарушава националната идентичност на Република България при определяне на правилата за семейство и произход, нито води до нарушаване на обществения ред.

В конкретния случай вписването на имената на двама бащи в актовете за раждане на децата следва да се осъществи с цел възможността на тези деца да се издадат документи за самоличност, които да им предоставят възможност свободно да упражняват правата си по чл. 4, § 3 от Директива 2004/38/ЕО. Съгласно чл. 46, т. 2 от Закона за българските лични документи, се изисква представянето на удостоверителен акт за раждане, какъвто е именно актът за раждане, който в конкретния случай следва да е съставен по реда на чл. 72, ал. 3, т. 1 от ЗГР. Това обаче по никакъв начин не означава, че връзката на произход между децата и двамата им родители ще бъде призната за цели, различни от правата, които децата черпят от правото на Съюза. Да се лиши обаче детето от връзката с единия от родителите си при упражняване на правото си на свободно движение или да се направи упражняването на това негово право невъзможно или прекалено трудно, поради това че неговите

родители са от един и същ пол, обаче е в разрез с основните права, гарантирани с членове 7 и 24 от Хартата.

В тази насока е Решение от 14. 12. 2021 г. на СЕС по дело C-490/20, в което е прието, че в това отношение съгласно действащото право на Съюза правилата за гражданското състояние, към които спадат правилата за брака и произхода, са от компетентността на държавите членки, а правото на Съюза не засяга тази тяхна компетентност. В този смисъл държавите членки са свободни да предвидят или не в своето национално право брака между лица от един и същ пол и качеството им на родители. При упражняването на тази компетентност обаче всички държави членки трябва да спазват правото на Съюза, и по-конкретно разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС относно признатата на всеки гражданин на Съюза свобода да се движи и да пребивава на територията на държавите членки. Подобно задължение не предполага държавата членка, на която е гражданин засегнатото дете, да предвиди в националното си право лица от един и същ пол да имат качеството родители или да признае за цели, различни от упражняването на правата, които това дете черпи от правото на Съюза, връзката на произход между посоченото дете и лицата, които са упоменати като негови родители в акта за раждане.

Обстоятелството, че в образеца на акта за раждане се отразяват данни за майка и баща /съгласно установения образец по Приложение № 1 към чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № РД-02-20-9 от 21. 05. 2012 г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация/ по никакъв начин не следва да се приема като убедителен аргумент за постановения отказ за регистриране на актовете за раждане на децата, тъй като формалните пречки по никакъв начин не следва да имат приоритет пред правата на децата, подробно обсъдени в настоящия съдебен акт.

Поради това съдът приема, че жалбата в частта, с която се оспорва отказът на директора на Столичния дом за радостни обреди да издаде актове за раждане на децата Я. Г.-Х. и Я. Г.-Х. е основателна. В тази част преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящия съдебен акт.

В останалата част жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените от него по делото разноски ще следва да бъде уважена съответно на уважената част от жалбата. От доказателствата по делото се установява, че Н. Ж. Г. е заплатил на адв. Л. адвокатско възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева - л. 27 от делото. Предвид изхода на делото и Столична община следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 210 /двеста и десет/ лева, от които 10 /десет/ лева – заплатена държавна такса и 200 /двеста/ лева – заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от жалбата.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ писмо изх. № ПРО22-ГР94-20-1/13. 04. 2022 г., издадено от директора на Столичен дом за радостни обреди при Столична община **В ЧАСТТА**, с която е постановен отказ по заявление вх. № ПРО22-ГР94-19/ 30. 03. 2022 г., с което е поискано издаване на актове за раждане на Я. Г.-Х. и Я. Г.-Х..

ВРЪЩА преписката на директора на Столичен дом за радостни обреди при Столична община за ново произнасяне по заявление вх. № ПРО22-ГР94-19/ 30. 03. 2022 г.

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок за произнасяне, който започва да тече от датата на влизане в законна сила на съдебното решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Н. Ж. Г. направените по делото разноски в размер на 210 /двеста и десет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: